DREPTUL LA SUCCES

de Györfi-Deák György

- Calcan, tot tămbălăul acesta n-are nici rost. Nu poţi să te cerţi cu un actor, şi în nici un caz cu o actriţă, îi spuse Pilot, încercând să-l liniştească.

- Dar îţi dai seama ce cere? Să i se iţească gleznele de sub dantela rochiei de mătase.

- Îmi surâde ideea, e şocantă.

- Şi pantofiorii strălucitori de lac!!! explodă Calcan.

Producătorul îl înghionti în joacă şi-i zâmbi prietenos.

- Lasă supărarea, e un capriciu pe care ni-l putem permite.

- Ne vom pune toate gospodinele şi babetele pe cap.

- Să dea dracii în vrăjitoarele din şapte mări! Gândeşte-te că suntem pe cale să realizăm cel mai uluitor film din istoria cinematografiei. Pe Neptun! Orianna e nereida perfectă, parcă a fost anume creată să joace rolul principal din „Mica sirenă”. E tânără, frumoasă şi are talent cu carul.

- E o gâsculiţă plină de ifose.

- Ba-i o lebădă, protestă Pilot. E graţioasă, mândră, atrage privirile, umple sălile. S-a născut cu darul de a vrăji publicul.

Într-adevăr, privită pe ecran, tânăra actriţă radia un farmec inexplicabil. Vorba subversivei Dorada, cronicara de film de la „Tunetul valurilor”: „avea un vino-ncoace adictiv”. Lumea nu se sătura, se îmbulzea s-o vadă, iar şi iar. Dar în particular era o fâşneaţă răsfăţată, căreia i se urcase succesul la cap.

- Lebăda nu face ouă de aur, răspunse tăios Calcan.

Se ştiau de ani de zile, încă de pe vremea când prietenul său îşi începuse cariera artistică. Deşi Pilot terminase institutul de arte teatrale ca şef de promoţie, n-avusese noroc ca actor. Nu-l avantaja nici fizicul, avea un cap ascuţit, ca un morun. Însă era un tip dinamic, plin de pasiune, doldora de idei. A ştiut să-i convingă pe alţii că împreună pot face lucruri măreţe. Ce n-a izbutit ca actor, a depăşit ca regizor şi a împlinit ca producător. Mintea şi flerul l-au ajutat să găsească o formulă de succes: castele de spumă plus şerpi de mare.

Genul fantasy devenise o modă. Lumea se plictisise de binefacerile civilizaţiei tehnologice, tânjea după poveştile

străvechi, cu prinţi, prinţese, vrăjitoare şi piraţi posedaţi de demoni.

Pilot le dăduse tinerilor artişti şansa de care el însuşi nu beneficiase. Optase pentru regizorii nonconformişti, dar cu imaginaţie, precum Calcan. Mizase pe scenarişti capabili să producă dialoguri vii, cu replici memorabile. Angajase compozitori de succes pentru ca muzica să reliefeze momentele de tensiune sau să comenteze discret scenele tandre. Iar atu-ul din mânecă îl constituiseră efectele speciale bine făcute şi bine plasate în acţiune.

După primul mare succes, cu „Tentacule”, marile firme dăduseră buzna să-i ofere bijuterii, rochii, aparate casnice, mobilă şi contracte de publicitate. Avea câţi bani poftea şi ştia cum să-i cheltuiască, astfel încât publicul să primească tot ce dorea: emoţii puternice, privelişti nemaivăzute, posibilitatea de a explora lumi inedite, total diferite de realitatea imediată şi totuşi atât de familiare.

Îşi putea permite orice capriciu, inclusiv picioruşele cerute de Orianna, care-l scoseseră din minţi pe Calcan.

- Scena balului trebuie să fie perfectă, îi spusese prietenului său, prinzându-l de aripioară, parcă dorind să-l conducă în lumea de vis a uscatului, să ţâşnească împreună din apă şi să meargă dincolo de cheiurile portului, să străbată împreună ulicioarele strâmte din cetate, să intre împreună în castelul din vârf de munte, să-l ducă până în sala cea mare, unde răsuna muzica şi se auzeau clinchete de pahare.

- Mica prinţesă trebuie să valseze parcă plutind în braţele prinţului, astfel încât toate fetele mării să se viseze în locul ei. Nu mă interesează cât va costa. Chiar dacă Orianna n-are picioare, i le vom picta fotogramă cu fotogramă, cu glezne zvelte şi pantofiori strălucitori de lac în locul suavei înotătoare dorsale.

Îl ameninţă pe Calcan în glumă:

- Nu mă supăra, că pun să le facă tuturor picioare.

Regizorul oftă din adâncul branhiilor şi făcu un semn că renunţă:

- Bine. Ai tot dreptul.

Apoi refuză să mai discute pe această temă.

Trecură încă trei săptămâni, răstimp în care secţia de postprocesare trudi din greu la secvenţele de bal, până

desenatorii au reuşit să redea scena de dans conform instrucţiunilor date de Pilot.

La previzionare, Calcan izbucni în râs, dar nu spuse nimic şi lăsă ca greşeala să treacă nesemnalată. Nu era un perfecţionist şi nici n-aveau timpul s-o corecteze. Avea să rămână mica sa răzbunare. Şi a tăcut în continuare.

Vreme de ani şi ani, „Mica sirenă" a fost văzută de zeci de milioane de spectatori pe marele ecran, apoi a fost multiplicată şi vândută în alte câteva milioane de copii video pentru home-cinema. Deşi a încântat generaţii în şir şi a devenit un film de referinţă în istoria genului, nimeni nu şi-a dat seama de eroare. N-ar fi fost remarcată nici azi, dacă la bătrâneţe, în memoriile sale, regizorul n-ar fi atras atenţia asupra ei.

Pentru că în graba lor, artiştii au neglijat faptul că oamenii au o simetrie bilaterală, cu dreptul oglindindu-se la stânga. Ca să termine cât mai repede, cei de la efectele speciale au folosit cu nevinovăţie un singur model de bază, pe care pur şi simplu l-au dublat, astfel încât în final Mica Sirenă s-a trezit cu două picioare identice.

Poate că n-are nici o importanţă şi mă tem că e doar o precizare inutilă, dar o fac, deoarece pentru unii va aduce un spor de tâlc: amândouă erau stângi.